

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๑๗๒/๒๕๕๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๑๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

คดีของศาลจังหวัดชลบุรี

หมายเลขดำที่ ผบ. ๑๗๔/๒๕๕๑

ระหว่าง

{	นางพารณี ทวีทรัพย์ ในฐานะผู้จัดการมรดกของ	โจทก์
	นายชาญนริศร ทวีทรัพย์ ที่ ๑	
	นางสาวนริศรา ทวีทรัพย์ ที่ ๒	
	บริษัทลัดดา วิน จำกัด ที่ ๑	
	นายสมมาตร วัฒนลักษณ์ ที่ ๒	จำเลย

โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๒ ในฐานะ ส่วนตัวหรือฐานะตัวแทนหรือตัวแทนเชิดของจำเลยที่ ๑ ได้ทำบันทึกข้อตกลงซื้อที่ดินโฉนด เลขที่ ๑๒๑๐๗๓ และ ๑๓๑๔๑๑ ตำบลบ่อวิน อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี รวม ๒ แปลง จากโจทก์ทั้งสอง จำนวนเนื้อที่ดินที่ตกลงซื้อขายกัน ๔๔ ไร่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา ส่วน จำนวนเนื้อที่ดินที่เหลืออีกจำนวน ๑๐ ไร่ จำเลยทั้งสองตกลงจะโอนคืนให้แก่โจทก์ทั้งสอง ภายหลังจากจดทะเบียนแบ่งแยกโฉนดแล้วภายใน ๑ ปี ๖ เดือน นับจากวันที่โจทก์ทั้งสอง ถอนการยึด ภายหลังจากทำสัญญาโจทก์ทั้งสองปฏิบัติตามสัญญาทุกประการ แต่จำเลย ทั้งสองไม่โอนที่ดินคืนให้โจทก์ทั้งสองภายในกำหนด ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองแบ่งแยก ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๑๔๑๑ ตำบลบ่อวิน อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เฉพาะส่วนของโจทก์ ทั้งสองเนื้อที่ ๑๐ ไร่ และจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่โจทก์ทั้งสอง หากไม่ปฏิบัติให้ถือ

/คำพิพากษา...

คำพิพากษาเป็นการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสอง หากแบ่งแยกและโอนให้ไม่ได้ให้จำเลย
ทั้งสองใช้ราคาที่ดิน ๒๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ทั้งสอง

ศาลจังหวัดชลบุรีเห็นว่า กรณีมีปัญหาว่าคดีนี้เป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ จึงส่ง
คำฟ้องให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑
มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทน
ผู้บริโภคตามมาตรา ๑๕ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิ
หรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องว่า
จำเลยทั้งสองทำบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๘ ซื่อที่ดินบางส่วนของ
โฉนดเลขที่ ๑๓๑๔๑๑ จากโจทก์ทั้งสอง โดยตกลงว่าจะโอนที่ดินส่วนที่เหลือคืนโจทก์
ทั้งสองภายหลังจดทะเบียนแบ่งแยกโฉนดแล้ว โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า โจทก์ทั้งสองมี
อาชีพขายที่ดินแก่บุคคลทั่วไปอันมีลักษณะเป็นการทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์เพื่อแสวงหา
ผลประโยชน์ในทางการค้าปกติ โจทก์ทั้งสองจึงไม่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจ นิติกรรมสัญญา
ระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยทั้งสองไม่เป็นนิติกรรมสัญญาระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับ
ผู้บริโภค เมื่อโจทก์ทั้งสองฟ้องเรียกให้จำเลยทั้งสองปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าว จึงมิใช่คดี
พิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตาม
พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑)

วินิจฉัยว่า คดีของโจทก์ไม่เป็นคดีผู้บริโภค

วินิจฉัย ณ วันที่ ๑๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

